

ZÁPAS KLORINDY S TANKREDEM

Jak vlčice, jež tiše v temném houští
zákeřně vraždí a jak duch se ztratí,
tak těží z temna, když se soumrak spouští,
a ze zmatku a uprchnout chce kradí.¹
Však Tankred právě do těch míst se pouští
a poznává ji, cvalem za ní pádí
a spatří, jak zabíjí Arimona,
a zrychlí cval a říká si: toť ona.

Ve zbrani chce ji vyzkoušet jak muže,
s nímž hoden je svou zdatnost změřit ranou,
však ona obíhá návrší kužel
a do města chce vklouznout jinou branou.
On řinčí zbraní, žene se, jak může,
ona ho slyší, a než dostih šťvanou,
zvolala v běhu: „Proč mě štveš jak chrt?
Co po mně chceš?“ On na to: „Boj a smrt.“

Zasloužil by si slunce místo stínu
ten slavný boj, plného divadla.
Noci, když do hlubiny tvého klínu
ta událost jak do tmy zapadla,
svol, ať ji předám paměti svých synů
a k jasu vynesu ji z propadla.
A pověst reků v slávě nehynoucí
s tvou památkou ať září, tmavá noci!

Uhýbat, krýt se, couvnout nechtěli,
neplatí pro ně zákon obratnosti,
nač finty, terce, kvarty, ztráceli
dovednost šermu v temnu samou zlostí.
Slyš meče v ostrých srážkách čepelí,
nohy se o píd' v strašné nehnutosti
nehnou, však paže švih, mih, bod a chvat,
není sek, který do prázdna by pad.

¹ rinda je skvělá saracénská bojov-
e, jejíž ženská totožnost se skrývá
l exotickou zbrojí (přílbice se
brným vrcholem ve tvaru tygra,
ění pod sněhobílým, stříbrně
mplovaným pláštěm). Dokonale
ne lukem i mečem.